

Canbegi Köyü

Bir nehir kaynağını unutabilir mi,
Gün ışığı unutabilir mi güneşi?
Deniz yatağındaki çapa gemiyi ya da
Bir yılanın kuyruğu önünde giden başı unutabilir mi?
Bugün dünü unutabilir mi?
Bir adam unutabilir mi babasını..?

Binbir Gece Masalları

Çobanlar uçurumda Aslem'in çıplak cesedini bulduğunda gecenin son yıldızları çekiliyordu.

Erken kalkan çobanlar köye doğru gidiyorlardı. Kırağı altındaki otlar adım attıkça eziliyor, sürünün üzerine bir buhar örtüsü yayılıyordu. İnce bir sisle kuşatılmış dik kayaların uzağından geçiyorlardı. Rüzgârlı günlerde bu sarp kayalıklarda sanki terk edilmiş yaşlı bir kadın uğuldayarak yalvarır, çobanları yanına çağırırdı. Yine bir uğultu varmış gibi çobanların en genci durup baktı o yana. Köpeklerin de durduğunu gördü. Üşüyen teni gerildi, parmaklarındaki sızı kaydı. Bir an sessizliğin içinde başka bir sessizlik oldu. Son-

ra köpekler havlayarak yamaca, ardındaki uçurumun kıyısına doğru koştu. Onları çeken çağrı çobanları da çekti. Kıyıya ulaşır aşağı baktıklarında cansız yatan bedeni gördüler.

Köye vardıklarında güneş yükselmişti. Cesedi meydandaki avlunun mermer sunağına yatırıp üzerini desenleri solmuş bir dokumayla örttüler.

Haberi ilk duyanlar avluya birikirken, çobanlar ölünün gövdesindeki kanları silmeye başlamışlardı. Gelenler, keskin kayaların derin yaralar açtığı vücudunu değil kanlı yüzünü gördüler ölünün, tanıdık birini bulmanın endişesiyle, harap olmuş cesede kâh yaklaşır kâh uzaklaşırlar.

Sabah serinliği hâlâ hissediliyor, avluya gelenler sırtlarındaki atkılarını omuzlarına sarılı tutuyorlardı. Arada bir ellerini püsküllerin arasından çıkarıp usulca bir şeyler söylüyor, sonra susuyorlardı. Gözlerindeki uyku izleri daha silinmemiş, üzerlerine güne bir ölümle başlamanın ani yorgunluğu çökmüştü. Konuşmaktan çok dinlemeye ihtiyaç duydukları zamanlardaki gibi, kesinlik taşıyan hiçbir söz söyleyemeden birbirlerinin soluğuna yakın duruyorlardı.

Cesedin taşıdığı yüz, kanların ağır ağır silinmesiyle belirginleşirken, korku ile merak birbirine karışmaya başladı. Önce bir ad dillendirildi sonra susuldu, kararsızlıktan mı korkudan mı bilinmez, ürkerek kanların tümüyle silinmesini beklediler. Unuttukları birini hatırlamakta zorlanırcasına, yanlış yapmamak için düşünmeye ihtiyaç duydular, ama çok geçmeden aynı ad yeniden işitildi.

Bu Aslem'di, tereddütlü fısıltılar arasında biraz sonra iyice belirginleşen yüz, yaşlılarda kuşku bırakmadı. Yirmi yıldır görmedikleri Aslem, şimdi karşı uçurumda ölecek dönüyordu köyüne.